

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 25. De generali definitione, & diuisione interdicti Ecclesiastici,

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

quia non est censura, non incurritur irregularitas. Ad quod faciunt quæ idem tradit præcedentibus numeris eiusdem sectionis, ubi est videndus.

76. Dvo alia dubia Couar. in sequenti num. 6. & 7. subiungit. Alterum de Sodomita, & alterum de simoniaco, num irritantur suspensione, in qua exercendo actum ordinis fiant irregulares? Atque quod de priori statuit multis alijs citatis, nefandi illius criminis reum (tanquam hac censura scilicet innotatum proprie) irregularem fieri exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomitæ occultum reicit in *Enchiridio* cap. 27. num. 249. eo quod talis casus, prout Couarruias fatetur, non sit de expressis in iure, prout requireretur, iuxta Cap. Is cui, de sentent. excommunic. in 6.

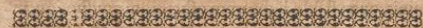
Subiungit autem ibidem Nauarrus explicationem constitutionis Pij V. qua exercentes tam dirum nefas priuat omni priuilegio Clericali, omnique officio, dignitate, & beneficio Ecclesiastico, his verbis: Omnes & quoscunq; Presbyteros, & alios Clericos seculares, & regulares cuiuscunque gradus, & dignitatis, tam dirum nefas exercentes omni priuilegio Clericali, omnique officio, & dignitate, & beneficio Ecclesiastico præsentis canonis auctoritate priuamus. Quæ vltima verba (inquit ille) cum sint præsentis temporis, inducunt ipso iure penam: siue, vt Suarez habet in eadem sectione 4. num. 20. ostendunt tale vitium secundum se, & absolute, id est, siue publica notitia, aut infamia notatum sit, siue non; causam esse sufficientem talis priuationis: quia lex quæ per se ipsam infert penam, factum solum requirit, vt operetur; non autem aliquam famam, vel notitiam; nisi ipsamet lex limitet se ad talem conditionem; quod quidem non fit in illa Pij V. constitutione.

Addit Suarez post Nauarrum, tale peccatum debere esse in sua specie consummatum (de tali enim intelligendum est iuxta regulam 49. in 6. penam imponi) ita vt non sufficiat qualibet pollutio, vel immunditia cum alio, nisi intercedat copulatio intra vas tali turpitudini ordinatum; quando quidem in eo consummatur tale flagitium. Adde adhuc cum iisdem, ad contrahendam talem penam non sufficere, vt quis tale flagitium semel, aut iterum committat: sed requiri vt habeat illius consuetudinem. Ad quod significandum de industria usurpatum esse participium, *exercentes*, refert Nauarrus testimonio Martini Contarelli Datarij. Addit idem, Gregorium XIII. à se interrogatum, an talis pena vt in externo foro, sic in interno locum haberet, respondisse affirmatiue; tum quia lex eam imponens non fundatur in præsumptione: tum quia non ponit discrimen inter verumque forum.

ILLUD AVTEM quod Couarruias de posteriori dubio item statuit, ob simoniam commissam in ordine, aut beneficio incurri suspensionem, qua durante factum ordinis simoniacus exerceat, irregularis fiat; late explicatum videri potest apud Syluestrum in *verbo Suspendio*, quæst. 7. & latius apud Suarezium in *sepe citata disputatione* 31. sectione 4. Id ipsum autem, si simonia sit in ordine, satis clarum est ex cap. penultimo De simonia: in quo expressè suspensio imponitur, tum conferenti ordines per simoniam, tum alium præsentanti ad eos per simoniam, tum demum eisdem suscipienti per simoniam. Atque de primo notandum est, quod idem Suarez docet numero 24. & aliquot sequentibus, ipsum suspendi à collatione, non tantum illius ordinis in quo simoniam commisit: sed etiam aliorum, cum in memorato cap. De eo, quod maneat suspensus à collatione ordinum, habeatur; sine limitatione, quæ addita esset; sicut ibidem additur de ordinato, quod maneat suspensus ab ordine sic suscepto. Eandem vero collatoris suspensionem tantum esse per triennium, iuxta citatum cap. penult. quantumcumque simonia sit completa ex vtraque parte, dato scilicet & accepto pretio pro collatione ordinis, idem author sequentibus numeris tuetur: indeque infert, sic suspensum posse absque absolutione, si nullum aliud impedimentum subsit, triennio elapso ordines conferre. De secundo, hoc est, per simoniam præsentante ad ordines, tenendum est pari ratione suspendi ab executione omnium ordinum quo habuerit; idque tantum per triennium, quantumcumque simonia sit completa. De tertio demum, nempe eo qui ordines suscipit per simoniam, aperte habetur ex

cit. cap. penult. suspendi tantum ab ordine simoniace suscepto: neque aliud constitutum esse per Extrauag. 2. De simonia, Suarez in num. 33. bene ostendit.

Quod autem attinet ad simoniam commissam in beneficio, late docet Suarez num. 24. & aliquot sequentibus, eam neque in conferente, neque in accipiente beneficium simoniace, inducere suspensionem tanquam censuram ab excommunicatione diuersam: sed vt inclusam in ea, quæ excommunicatum inter cætera excludit ab vsu ordinum. A beneficio autem collato ideo non suspendere, eoquod talis collatio sit nulla, per memoratam Extrauag. 2. De simonia. Qua de re alias suo loco egimus. Quod vero ab alijs beneficijs acquirendis suspendatur seclusa excommunicatione, non haberi sufficienter ex iure, Suarez ostendit num. 46. Inde concludens, quia nulla censura admittenda est ipso iure, nisi in eo satis expressa sit; ex vi peccati simoniæ non manere quem inhabilem ad alia beneficia acquirenda: sed ablata ipsa excommunicatione per absolutionem, posse absque alia dispensatione obtinere nouum beneficium. Atque hæc hæc tenus de suspensione ad Dei gloriam dicta sufficiant pro Confessarij nobis proposita institutione.

TRACTATUS III

De interdicto Ecclesiastico.

AGNIT de isto censuræ genere Palud. in 4. distin. 18. quæst. 8. Sotus in eandem dist. 22. quæst. 3. De Anton. 3. par. tit. 26. Angelus, Sylu. & cæteri Summularj in verbo Interdictum, & in verbo Cessatio à diuinis. Item Nauar. in *Enchiridio* cap. 27. à num. 164. ad 191. Couar. ad cap. Alma mater, part. 2. atque alij quos commemorant Georgius Sayrus initio libri 5. Theauri casuum conscientie; Alphonsus à Vualdo in 2. par. Candelabri auri initio tractatus De interdicto, & Henriquez lib. 13. suæ summæ initio cap. 41. qui etiam late eam materiam persequitur, vt & Suarez tomo 5. in 3. part. D. Thomæ, disput. 32. & aliquot sequentibus. Illud considerabimus, primo in communi, deinde in specie quoad casus, in quibus ipso iure incurritur. Ab homine raro imponitur, quia iam ea est morum peruersitas, iuxta cap. Alma mater, De sentent. excommunic. in 6. §. Quia vero, vt inde exeresceret indeuotio populi, pullularent hæreses, infinitaq; animarum pericula insurgerent. In communi autem sequentia occurrunt tradenda. Primum est generalis definitio interdicti Ecclesiastici cum eiusdem diuisione: secundum, illius causa: tertium, effectus: quartum, relaxatio: quintum cessatio à diuinis, quæ eidem est sic annexa, vt sæpe cum illo confundatur, quemadmodum Angelus & Syluester in *verbo Cessatio à diuinis* statim initio, annotant.

CAPVT XXV.

De generali definitione, & diuisione interdicti Ecclesiastici.

SVMMARIVM.

- 1 Interdictum dicitur, tum generaliter, tum specialiter, & quid sit hoc poseri remouo.
- 2 Diuiditur interdictum in tria: nempe in locale, personale, & mixtum.
- 3 Locale aliud generale, aliud particulare, & quid verumque sit.
- 4 Personale item aliud generale, aliud particulare, quidque verumque sit.
- 5 Nec interdictum locale, personæ loci interdicti: nec personale, locum personarum interdictarum includit.
- 6 Quid sit censura de eo qui habet duo domicilia, vnum inter populum interdictum, & alterum extra eum.
- 7 Interdicto Clero non interdictur populus, ne. con. ra.

- 8 Interdictis Clericus non censetur interdicta eorum Ecclesia, nec contra.
- 9 Quid interdictum personale comprehendat, tum quoad personas, tum quoad aedificia.
- 10 Interdictum Ecclesia comprehendit Sacellum, & Cameterium ei contiguum. Et interdictum civitatis, tum sub iudicio, tum aedificia continentia.
- 11 Ratio iudicandi quae aedificia censeri debeant civitati continentia.
- 12 Quid sit iudicandum cum terra alicuius Domini supponitur interdicto, si ille plures terras habeat.
- 13 Interdictum mixtum quo modo accipiendum.

1. **Q**uia interdicere est proprie idem ac prohibere, ne quid fiat, interdictum generaliter quidem dicitur qualibet prohibitio, siue legalis, aut civilis siue canonica, aut Ecclesiastica, sed in praesentiarum sumitur angustius, ut sit, prout defini solet, Ecclesiastica censura, qua prohibetur participatio activa, & passiva diuinorum officiorum, & Sacramentorum secundum se ipsa: sepulturaeque Ecclesiasticae secundum se ipsam item. In qua definitione censura Ecclesiastica tenens locum generis, distinguit interdictum a celsatione a diuinis, quae est sola diuinorum officiorum omisio, quemadmodum habet Nauarrus in Enchiridio cap. 27. num. 164. Caetera vero quae sunt effectus interdicti, separent ipsum ab excommunicatione, & suspensione, quae non priuant usu bonorum Ecclesiasticorum secundum se spectatorum: sed excommunicatio, prout illorum participatione fideles inter se communicant, & suspensio, prout eadem participatio est quoddam Ecclesiastici officij exercitium, quemadmodum iam in praecedenti tractatu, cap. 1. num. 2. attigimus. De praedictis effectibus ex quibus pendet distinctior notitia huius censurae, dicitur quantum sufficit, in sequenti cap. 27. & duobus sequentibus. Aliqui propositae definitioni addunt exceptionem, nisi ius, aut privilegium expresse, vel tacite permittat, quam omisimus perspicuitatis gratia, exilimando sufficere, ut moneamus, quod illa in sinuat, interdictum non priuare omnibus rebus sacris, sed illis tantum quae in sententia qua fertur, expressae sunt: atque modo tantum in ea declarato.

2. **D**IVIDITUR vero interdictum potest isdem modis quibus suspensio, cum qua communicat; quod aliud sit a iure, aliud ab homine item quod aliud ob contumaciam, aliud in puram poenam latum sit. Itemque aliud sit quod priuet omnibus bonis quae proposita definitio comprehendit: aliud vero (ad placitum seil. eius a quo decernitur) pluribus eorum priuet, aliud partioribus, & aliud vno tantum, ut Ecclesiastica sepultura, vel celebratione Missae. Modo autem sibi peculiari idem diuiditur in locale, personale & mixtum, ut locale sit, quod dicitur atque immediate solum est contra locum aliquem (licet indirecte, ac mediate sit contra personas illic degentes, impediendo ne possint ibidem officia diuina celebrare, vel audire) nempe Prouinciam Regnum, Ciuitatem, Castrum, Oppidum, Villam, Monasterium, Collegium, vel Templum. Personale vero sit, contra alicuius loci personas tantum, & denum mixtum, quod sit contra personas, & locum simul.

3. **A**tque eorum quodlibet diuiditur rursus in generale, & particulare. Locale interdictum generale dicitur, quando locus vniuersus, ut tota prouincia, regnum vniuersum, ciuitas vel oppidum totum adeo quae iuxta Cap. Cum in partib. De verborum significat. castrum, aut villa tota generatim interdicuntur. Locale vero particulare dicitur, cum pars, vel plures partes loci, non autem omnes, interdicuntur; ut si ex pluribus templis alicuius ciuitatis, vnum, vel plura interdicantur, vel omnia templa quidem; non tamen caetera partes ipsius ciuitatis. Nam nec tunc interdictum est generale, tanquam latum in vnum quoddam totum: sed est multiplex singulare, tanquam impositum multis partialibus locis determinatis; perinde ac vltimem in excommunicatione quae per vnam sententiam in plures homines fertur, quae multiplex est pro illorum multitudine, quam doctrinam habet Suarez 10. 5. disputatione 32. sectione 2. numero 10. Adde ei, non ob stare quod tantummodo in Ecclesiis soleant officia diuina celebrari: quia in necessitate extra

eadem quoque celebrari possunt, assignatis, ad id accommodatis ciuitatis vel oppidi partibus aliis non suppositis interdicto: prout fieret si omnes ipsae Ecclesiae fuissent pollutae sanguinis humani effusione.

Interdictum porro personale generale dicitur, cum loci alicuius vel populus, vel Clerus, aut vterque vniuersum interdicuntur: & particulare, cum pars populi, aut pars Cleri, siue plures sint personae, siue vna tantum persona certa, vel etiam incerta. Interdictum demum locale simul & personale generale dicitur, cum & locus totus, & Clerici, vel laici aut vtrique simul omnes interdicuntur: & particulare, cum pars, vel plures partes vnius loci, & vna persona, vel plures immo & omnes pertinentes ad talis loci partem vnam, vel plures interdicuntur: in cuius exemplum Nauarrus in Enchiridio capite 27. numero 166. adfert interdictum illud quod dicitur de ambulatorio, quo interdicuntur persona, & locus vbi ea fuerit: quale memoratur in Cap. Non est vobis, De sponsalibus.

Notanda pro praxi circa diuisionem interdicti in locale & personale.

5. **S**EQVITUR vt aliquot documentis complectamur, quae pro praxi notanda sunt circa easdem memoratas interdicti species. Primum est (quod ab omnibus solet tradi congruenter Cap. Si sententia, excommunicatio 6.) interdictum tantummodo locale non includere personas, seu populum loci interdicti: itaut quantumuis non liceat eis immo nec alijs aliorum locorum personis, in tali loco celebrare, vel audire diuina officia, administrare, vel recipere Sacramenta nec sepulturam Ecclesiasticam vsurpare nisi cum ius, aut privilegium expresse, vel tacite permittit, prout in sequenti cap. 3. exponitur, licet tamen in alio loco, cum non fuerint causa eiusdem interdicti: id est, cum non ob ipsorum culpam neque ad puniendum in eis Dominum, aut Rectorem ipsorum (vt sit cum simul interdicuntur ciuitas & ciues, ex g. offa ad memoratum Cap. Si sententia, verbo Interdicti) latum est tale interdictum, vt exempli gratia, interdicta hac ciuitate, possunt ciues qui non fuerint causa interdicti, audire Missam in alia ciuitate vel oppido non interdicto. Similiter, interdictum personale non includere locum in quo sunt tales personae, itaut exteri in eo perinde ac si non esset tale interdictum, possint diuina officia audire, & celebrare exclusi personis ipsis subiacentibus interdicto, quae nec ibi, nec alibi diuina officia audire, vel aliquid eorum quae sunt eis interdicta, vsurpare licite possunt, prout habetur ex citato Cap. Si Sententia, in fine.

6. **Q**uari autem potest, an habens duo domicilia, vnum vbi totus populus interdictus est generaliter: alterum vbi nihil est tale, censendus sit subiicere interdicto? Ad quod respondendum est, considerari debere, in quo talium populorum habitet actu; quia consentaneum est vt ille conformetur, & illius onere, aut libertate fruatur. Quod si in neutro actu habitet, cum oporteat in partem fauorabilem inclinare in odiosis, iudicari poterit frui libertate populi non interdicti. Ita post Syluestrum Suarez num. 16. sectionis paulo post citandae.

7. **S**ECVNDVM documentum est, quod habetur ex principio eiusdem Cap. Si sententia, interdictum personale Clerici alicuius loci, nec locum ipsum includere, nec ipsius habitatores laicos. Addit Nauarrus in memorato num. 166. aliu ciuitatis; nisi sint Religiosi, quia nomine Clerici, prout conditioni fingitur a nomine populi, comprehenduntur. Religiosi, & Religiosae, etiam Conuersi, & Conuersae, Nouitij, & Nouitiae. Eamque esse communem sententiam notat Couarruias ad Cap. Alma mater, 2. par. 5. 1. numero 8. De quorum duorum nominum, Cleri, inquam, & populi, acceptione plura Suarez in citata disputatione 32. sectione 2. numero 13. & aliquot sequentibus. Nec item vice versa interdictum personale populi, seu laicorum habitatorum loci comprehendere Clerum: itaut tempore talis interdicti Clerici celebrare possint diuina officia non item laici audire eas: sicut interdicto solo Clero potest ciuile loci populus diuina officia ibi audire, aduocatis aliunde de ea celebrato Clericis non interdictis. Atque haec intelligenda sunt non modo,

cum

cum interdictum fuerit generale sed etiam cum particulare: adeoat interdictis Clericis alicuius certæ Ecclesiæ, hæc non censentur interdicta: sed in ea Clerici alij licite celebrare possunt, quemadmodum ad supra citatum Cap. Si sententia, verbo in Clerum, expressit glossa communiter recepta; vt notat Couarruias in præcedenti numero 7. Neque contra, Ecclesia interdicta Clerici eius censentur interdicti, quemadmodum expressit Syluester verbo Interdictum 2. numero 8. & sequitur Nauarrus in fine sequentis numer. 167. argumento Cap. Per exceptionem, De priuilegijs in 6. Ratio autem reddi potest: quia censura non transcendit res significatas per verba legis, aut sententiæ qua imponitur, itaut prohibitio personarum non censentur pariter esse locorum, aut contra, prohibitio locorum esse & personarum.

9. TERTIVM documentum, quod Nauarrus tangit in Enchiridio capite 27. nume. 170. est. Personale interdictum particulare quoad personas, comprehendere tantum eas quæ in illo nominantur: quoad actus vero prohibitos, comprehendere & expressos in illo, & eos qui expressis includuntur; vt si Petro, exempli gratia interdictum sit ingressu alicuius Ecclesiæ, censentur simul ei interdictam esse celebrationem diuinorum officiorum intra eandem Ecclesiam: cum hic posterior actus in illo priori includi censentur hoc nomine, quod dari nequeat sine eo. Quando autem nuli actus in interdicto exprimentur; sed Petrus exempli gratia, absolute interdicatur ipsam censentur tunc comprehendere omnes actus qui verentur interdictis; nempe, iuxta definiti non ante tra. ii. an. actiuam & passiuam participationem, tam diuinorum officiorum, quam Sacramentorum, atque sepulture Ecclesiasticæ.

10. QUARTVM documentum est, Interdictum Ecclesiæ comprehendere Sacella, & Coemeteria ei contigua, non autem alia, id est, non contigua. Hoc habetur ex cap. Si ciuitas. De senten. excommunic. in 6. Vbi etiam definitur interdictum ciuitatis, vel castri, aut villæ comprehendere illius suburbia, & ædificia continentia. Circa quod aduerte, cum ædificia continentia dicantur etiam non contigua, seu de se iunctis à ciuitate, vel castro quanta debeat esse talis sententia ad differtoriam, vt censentur non continentia, arbitrio iudicis relinqui, prout habet glossa ad idem cap. verbo Continentibus.

11. Pro cuius arbitrij directione notandum est, ædificia continentia appellari, quemadmodum habet Suarez in citata sect. 2. num. 23. quæ licet non sint tam vicina, vt suburbium faciunt, nihilominus tanquam non multum distantia à ciuitate vel oppido, censentur ad illa pertinere; vt quædam eremiticia, & nonnulla monasteria, ac prædia suburbana, quæ Summi Pontificis voluntate, interdicto ciuitatis comprehensa fuiss. (licet vis verborum id non ferat) merito censentur, ne illud aliqui contemptui habeatur inefficax: que reddatur: quandoquidem si ciues in suburbijs, vel alijs locis proximis possent diuina audire, non admodum grauerentur ipso interdicto, vnde facile fieret, vt ipsum contemnerent. Ex qua ratione, addit bene Suarez, sumenda est regula ad iudicandum, quando ædificia sint continentia: seu quando sint intra distantiam illam, quam interdictum fulminat sic complectitur, vt si intra eam celebrentur diuina, oriatur in populo occasio ipsum contemnendi. Regula erit igitur, locum eum comprehendendi interdicto, respectu cuius talis occasio oriretur, alias non. Neque obstat quod i, locus sit in aliena Diocesi, aut exemptus à iurisdictione imponentis interdictum: quia ille tunc censendus est interdictus, non quidem ab homine, sed iure communi, per memoratum Cap. Si ciuitas: sicut cum quis excommunicatus est ab homine maiori excommunicatione, alij iure communi, etiam si non substat iurisdictioni excommunicantis, prohibentur cum eo communicare.

Hæc autem locum habent cum interdictum locale fuerit generale: nam quando est particulare, auctor illius non censentur velle, vt maiorem vim habeat quam sequentem ex prohibitione vnius loci. Quo fit vt non nisi ad contigua extendatur: neque ad ea omnia, sed quæ sint partialia ipsius loci interdicti, sicut Ecclesiæ interdicta censentur & Sacellum, aut Coemeterium ei contiguum interdictum: non

autem alia Ecclesia eidem contigua, siue per intermedium Coemeterium, siue per communem parietem, quia contiguitas non obstat quin sit re ipsa duæ Ecclesiæ, neque facit, vt vna sit alterius pars auctorque interdicti non aliam, quam à se determinatam; intendit illi subicere.

12. QVINTVM documentum est. Cum contingit ob delictum Domini terras ipsius interdicti, si is plures habeat, siue equalibus, siue in equalibus titulis dominij, vt quando altarum est proprietarius, & altarum tantum vsufructuarius, si ex verbis quibus interdictum imponitur, vel ex circumstantiis, hoc est proprietate vocum, vel ex consideratione tam rerum, quam personarum, & occasione ferendi talis interdicti, &c. sufficienter constet de qua terra sermo sit ea iudicanda est interdicta. Sin nihil neque ex vocibus, neque ex circumstantijs que terra interdicatur, cognosci possit, interdictum censendum est nullum, tanquam dubium & ambiguum. De qua re videri potest Suarez in citata sect. 2. num. 28. 29. & 30.

13. Vltimum documentum est quod Nauarr. habet in Enchir. cap. 27. num. 166. De interdicto mixto, qua ex parte locale est, esse idem iudicandum ac de locali simplici, & qua ex parte est personale, idem ac de personali simplici.

CAPVT XXVI.

De causis interdicti.

S V M M A R I V M.

- 14. Causa efficiens interdicti, seu quis possit interd. ere.
- 15. Interdicti materia remotæ, seu qui interdicti possint.
- 16. Materia propinqua est peccatum mortale, & interdum veniale: illudque non tantum proprium, sed etiam alienum.
- 17. Propter delictum Domini nolentis debita soluere, terra ipsius non est subijcenda interdicto.
- 18. Speciale in erdictum imponitur tantum ob culpam propriam quam interdum sufficit venialem esse.
- 19. Personale generale iuste ferri potest tantum ob mortalem culpam grauem.
- 20. Locale generale tantum ob mortalem grauissimam, & partiale ob mortalem minus grauem.
- 21. Tenenda de forma, & de fine interdicti.

14. COMMVNIS consensus est eandem esse causam efficientem interdicti, quam excommunicationis, & suspensionis, de quo post alios ab ipso citatos, Suarez tomo 5. dist. 36. sect. 1. Sufficit autem notare, quod ipse habet in num. 4. congruenter capit. Cum & plantare, §. Excommunicatos, De priuilegijs, & cap. Episcoporum, eodem titulo in 6. potestatem ordinariam ferendi interdictum à iure, esse tantum Episcoporum, tanquam habentium principalem iurisdictionem fori contentiosi: atque eorum qui sunt participes iurisdictionis Episcopalis, vt nonnulli Abbates, & capitulum sede vacante. Potestatem vero ferendi interdictum ab homine, inesse quoque alijs iurisdictionem fori externi habentibus, vt Prælati religionum, iuxta cap. Cum ab Ecclesiæ De officio Ordinarij: et si non sit vsu receptum, nec rationi consentaneum, vt interdictum locale imponant; prout idem Suarez notat post Sotum in 4. dist. 22. quæst. 3. art. 1. conclus. 2.

15. Communis quoque consensus est, interdicti materiam remotam, esse non modo personas certas, sed etiam vniuersitatem, seu totam aliquam communitatem, vt populum alicuius Regni, vel ciuitatis, Clerum, vel laicos alicuius Parochiæ, &c. iuxta cap. Si sententia. De sententia excommunic. in 6. Immo & locum aliquem; hoc est, prouinciam Regni, ciuitatem Ecclesiæ, ex sequen. cap. Alma mater, eod. titulo & libro. Aduerte autem ex ea. Quia periculosum, ead. ad huc titulum & libro, nec Episcopos, nec Prælatos superiores subici personaliter interdicto generali, nisi in hoc de illis fiat specialis mentio. Ceteræ autem persone omnes subiciuntur quæ possunt subici excommunicationi, vt omnes fateri Suarez notat in sequenti sect. 2. num. 5. quia ex parte fidelium